

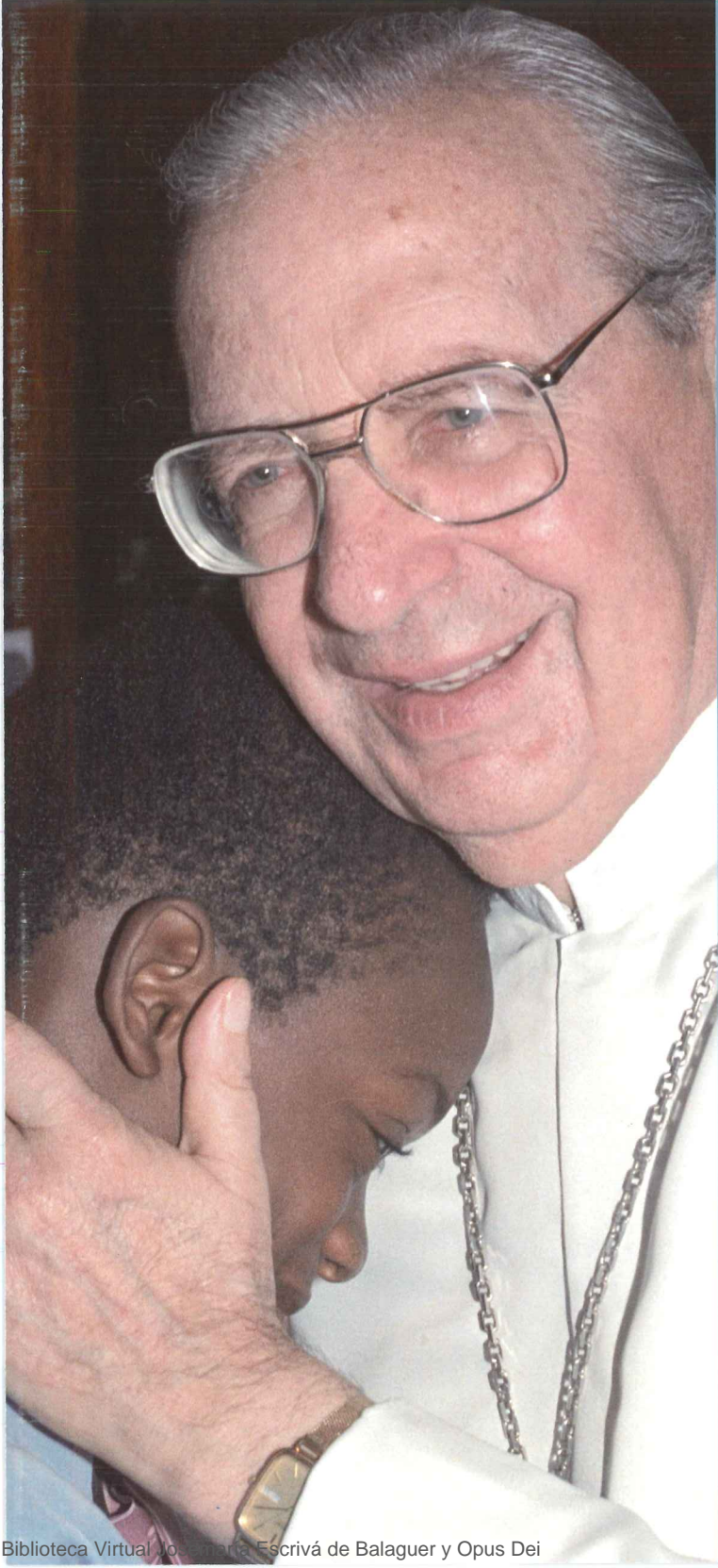
Alvaro del Portillo

Full Informatiu n. 5

Roma: una nova fase de
la vida de D. Alvaro

A Nigèria amb els seus fills
africans

Crotona



3 EDITORIAL

4 ARRIBADA A ROMA

6 A NIGÈRIA

8 NOTÍCIES

10 INICIATIVES

Monsenyor Álvaro del Portillo va néixer a Madrid l'11 de març de 1914. Era Enginyer de Camins i Doctor en Filosofia i en Dret Canònic. Es va incorporar a l'Opus Dei el 1935.

El 25 de juny de 1944 va ser ordenat sacerdot, i dos anys més tard va fixar la seva residència a Roma, on va col·laborar directament amb Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei. El seu servei a l'Església es va manifestar, a més, en la dedicació als encàrrecs que li va confiar la Santa Seu i, de manera especial, en la seva activa participació en els treballs del Concili Vaticà II. El 1975, després de la mort de Sant Josepmaria, va ser escollit per succeir-lo en el govern de l'Opus Dei. El 6 de gener de 1991 el Sant Pare Joan Pau II li va conferir l'ordenació episcopal.

El govern pastoral del Servent de Déu es va caracteritzar per la fidelitat a l'esperit del fundador i per l'afany per estendre arreu del món els apostolats de la Prelatura i la crida a la santedat en la vida ordinària. El matí del 23 de març de 1994, poques hores després de tornar d'una peregrinació a Terra Santa, el Senyor va cridar aquest servent seu bo i fidel. El mateix dia, el Sant Pare Joan Pau II va acudir a resar davant de les seves restes mortals, que ara reposen a la Cripta de l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau, a Roma.

E DITORIAL

Durant una homilia a la basílica de Sant Eugeni, amb motiu de l'Any Internacional de la Joventut, el 1985, don Álvaro deia: "La joventut és l'edat de l'anticonformisme, de la rebel·lia, dels desigs vers tot el que és bo, bell i elevat. Jove de veritat és només qui manté en el seu esperit aquests ideals".

Don Álvaro va empènyer de manera decidida el treball apostòlic amb la gent jove. Va fer especial èmfasi en la formació doctrinal, animant a moltes persones a promoure centres educatius d'arrel cristiana, per tot arreu. Per haver-ho viscut en carn pròpia, don Álvaro sabia que Déu, en cridar els homes, no mira l'edat. Tot referint-se als començaments dels anys trenta, quan tenia poc més de quinze anys, deia: "Ja començava el Senyor, per aquells temps, a ficar-se en la meua ànima". Déu té els seus plans. Tal com algunes vegades comentava don Álvaro, ser cridat durant l'adolescència o la joventut a un lliurament total és motiu d'orgull, alhora que suscita i potencia la responsabilitat de la persona vocacionalment cridada per Déu, al servei dels altres homes i dones, els seus germans. ▲



R OMA: UNA NOVA FASE DE LA VIDA DE DON ÁLVARO

El primer viatge a Itàlia, la trobada amb Pius XII i el recolzament de Monsenyor Montini

arribada a Roma



• D. Álvaro amb D. José Orlandis i D. Salvador Canals.

Don Álvaro va viatjar a Roma per primera vegada el 1943, per encàrrec de Sant Josepmaria. Va acudir a la ciutat eterna per presentar personalment a la Santa Seu la instància de sol·licitud del *nihil obstat* necessari per tal que el bisbe de Madrid aprovés la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. Eren els temps de la Segona Guerra Mundial. El viatge “no va estar exempt d’emoció i perill. L’avió de línia es va veure immers a l’altura de Sardenya en un combat aero-naval entre unes esquadilles de bombarders anglesos i una flota de vaixells de l’Eix, que navegaven per

aquell mar. El pilot de l’avió civil va aconseguir fugir hàbilment de la topada i va aterrar a Roma sense novetat, tot i que no va poder evitar la por que va sofrir una bona part dels passatgers”¹.

Don Álvaro va arribar el 25 de maig, i el 4 de juny va ser rebut en audiència privada pel Papa Pius XII, a qui va parlar àmpliament sobre els apostolats que impulsaven els membres de l’Opus Dei a moltes ciutats d’Espanya. Don Álvaro aleshores no era sacerdot i va presentar-se a l’audiència amb l’uniforme d’Enginyer de Camins –que era la seva

professió—: un uniforme blau marí amb botons daurats, semblant al que empren els militars d'alta graduació. Per això, algú en veure'l va pensar-se que era un almirall. Durant tota la vida va conservar el record d'aquest primer viatge amb el Sant Pare. En el transcurs d'aquella estada romana va conèixer moltes personalitats eclesiàstiques; entre d'altres, va mantenir una llarga entrevista amb Monsenyor Montini, aleshores el Substitut de la Secretaria d'Estat, que més tard seria Papa amb el nom de Pau VI. També va treballar intensament amb els canonistes que havien de donar forma a la sol·licitud que presentaria. Va tornar en avió a Madrid el matí del 21 de juny.

“El febrer de 1946 va ser enviat novament a Roma pel fundador. Es va establir en un pis llogat per Salvador Canals (un dels primers membres de l'Opus Dei, que vivia a Roma), al Corso del Rinascimento, amb balcons a la Piazza Navona”². Tornava a Roma amb la documentació requerida per obtenir un règim de caire universal per a l'Obra, quelcom ja aleshores d'una necessitat improrrogable. Un cop més, els motius jurídics li oferien l'oportunitat de *videre Petrum*, de veure Pere.

El viatge el va fer per mar: va salpar del port de Barcelona el 25 de febrer i desembarcà a Gènova l'endemà. Un cop a terra, va viatjar en automòbil fins a Roma. Les carreteres es trobaven en pèssimes condicions degut al conflicte mundial, que havia acabat feia pocs mesos. Tenia pressa per arribar, perquè acabava de celebrar-se un Consistori i desitjava visitar alguns Cardenals abans que tornessin a les seves respectives seus. Don Álvaro volia agrair a tres Cardenals espanyols les cartes comendatícies que recolzaven aquest nou pas jurídic per a l'Opus Dei, i recollir-ne d'altres. També tenia intenció d'explicar l'Obra a alguns pre-

lats no espanyols que romandrien encara per un temps a Roma. El 16 de març presentà a la Cúria Vaticana la instància del *Decretum laudis*, el decret d'aprovació de l'Obra com a institució de dret pontifici. Més tard, a les darresries del mes, va tenir l'oportunitat de tornar a conversar amb Monsenyor Montini.

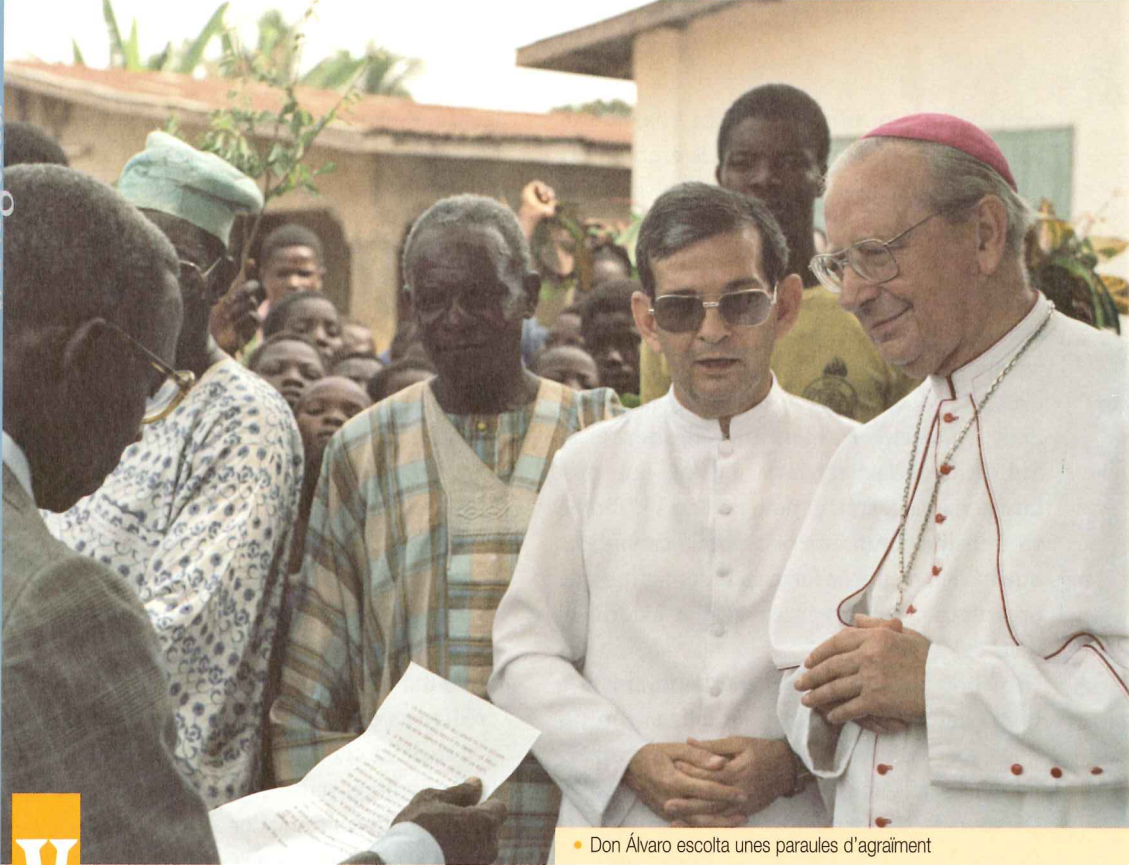
El 3 d'abril, gràcies als inestimables oficis de Monsenyor Montini, don Álvaro va ser rebut un altre cop en audiència privada pel Sant Pare, i va poder informar-lo de les seves gestions a la Cúria i de les dificultats que s'albiraven per obtenir el reconeixement jurídic adequat a la realitat pastoral de l'Opus Dei: una institució formada per fidels corrents —homes i dones— i alguns sacerdots seculars, en unitat de vocació, que cerquen la santedat cristiana a través dels seu treball professional a la societat civil.

Les dificultats semblaven insuperables sense la presència del fundador a Roma, i don Álvaro li va escriure tot exposant-li la situació. Sant Josepmaria, malgrat trobar-se greument malalt, decidí viatjar a Roma. Arribà a la ciutat eterna el 23 de juny de 1946. Havia desembarcat a Gènova un dia abans. A Roma s'allotjà en un piset subarrendat a la Piazza de la Città Leonina, juntament amb don Álvaro i altres fidels de l'Opus Dei.

Va haver d'esperar fins al 24 de febrer de 1947 per a l'obtenció del *Decretum laudis*. Van ser mesos en els quals sobre don Álvaro gravà un volum de treball enorme, que afectà la seva salut, però que sempre va saber deixar a les mans de Déu per tal que l'Opus Dei pogués servir millor a l'Església. ▲

¹ José Orlandis, *Memoria de Roma en guerra (1942-1945)*, Rialp, Madrid 1992, Pàgina 66.

² Salvador Bernal, *Recuerdo de Álvaro del Portillo*, Rialp, Madrid 1996, Pàgina 99.



• Don Álvaro escolta unes paraules d'agraïment

VIAATGE PASTORAL A NIGÈRIA

“Si no hi ha aigua a l’olla, no es pot fer la sopa”

Don Álvaro va ser a Nigèria del 9 al 20 de novembre de 1989. Va ser la seva darrera visita a l'Àfrica: amb ella va tancar, de fet, un seguit de viatges apostòlics al continent africà que prèviament l'havien conduït, en el curs d'aquell mateix any, a Kènia, República Democràtica del Congo (antic Zaire), Camerun i Costa d'Ivori. Més encara, va ser el seu darrer viatge fora d'Europa, si n'excloem el que va fer a Terra Santa el 1994, en els dies immediatament anteriors a la seva mort.

Va entrevistar-se amb alguns bisbes i va poder

visitar els seus fills i filles i moltes altres persones que són en contacte amb les obres apostòliques promogudes pels fidels de l'Opus Dei i els cooperadors. Va ser també als Centres de la Prelatura establerts a les ciutats de Lagos, Ibadan, Iroto i Enugu; en aquests indrets va beneir alguns oratoris tot just acabats de construir i va dedicar alguns altars. A Iroto, on es troba Iloti, un centre de conferències dirigit per fidels de l'Opus Dei, va rebre l'homenatge dels habitants dels pobles de les rodalies, que desitjaven agrair-li el treball que allí es porta

a terme en benefici d'ells mateixos i de moltes altres persones de tota Nigèria.

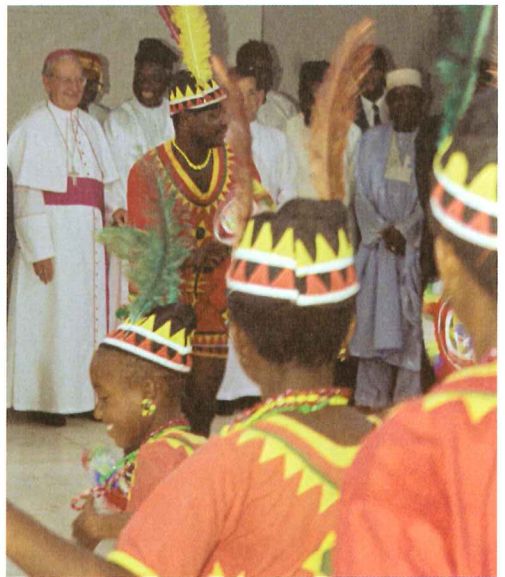
En total, unes sis mil persones el van escoltar durant les sis trobades de catequesi que van tenir lloc durant el viatge. A més, va rebre un bon nombre de famílies. Sempre va procurar adaptar el seu ensenyament a la mentalitat dels oients. En una trobada a Enugu, per exemple, va comentar una dita que acabava d'aprendre del bisbe d'aquella diòcesi: "Si no hi ha aigua a l'olla, no es pot fer la sopa". Don Álvaro va referir-se a la necessitat de comptar amb la gràcia –l'aigua– en l'apostolat i d'afegir el condiment adequat: l'esforç personal de cadascú per apropar les ànimes a Déu.

Don Álvaro, durant la seva estada al país, es va desviure per tots els nigerians i les nigerianes. El seu afecte era encomanadís. El darrer dia, ja a la sala d'espera de l'aeroport, es va entretenir amb cadascuna de les persones –sobretot pares i mares de família– que havien anat a acomiadar-lo. Al final va abraçar un treballador de les duanes que, atret per la presència d'aquell grup de gent, s'havia decidit, com la resta, a acomiadar-se d'ell.

Don Álvaro tenia setanta-cinc anys i, tot i que es trobava bé de salut, un viatge com aquell comportava alguns riscos. En general, la calor l'afectava, i a Nigèria la temperatura mai no és fresca. Les imatges que conservem del viatge parlen de les elevades temperatures d'aquells dies: a les fotos el podem veure amb sotana blanca (com solen vestir els sacerdots als països tropicals) i alguns cops sota la protecció d'un paraigües. Va enfrontar les molèsties climàtiques amb el seu bon humor habitual, sense donar-li importància, i va agrair tots els detalls que van tenir amb ell els qui, d'una manera o altra, van provar de mitigar els efectes de la calor.

Una anècdota pot il·lustrar el que el viatge de don Álvaro significà per als nigerians. A

Iroto, el 16 de novembre, es va celebrar una reunió de catequesi a la qual va assistir-hi un bon grup de persones de Benin City. Quan va arribar don Álvaro, una nena es va avançar per lliurar-li un ram de flors. En acabar l'enccontre, la nena va dir a la seva mare: "Mama, el Pare m'ha fet un petó al front, així que no me'l rentaré mai més". ▲



- A la foto superior, don Álvaro amb una família nigeriana.
- A sota, un grup folklòric executa una dansa tradicional en finalitzar una tertúlia.



Menys de l'1%

Glòria, la meva cunyada, estava embarassada de vuit mesos de la seva cinquena filla quan li va ser diagnosticada una anomalia preocupant que els metges anomenen “placenta prèvia”. Uns dies més tard va tenir una hemorràgia i va ser portada en ambulància a l'hospital. Després d'una cesària d'emergència, la petita Amanda va venir al món amb poc més de cinc lliures de pes, però al menys s'havia aconseguit salvar la seva vida. Glòria, per la seva banda, continuava perdent sang i la seva situació s'anava tornant d'hora en hora més desesperada.

Quan es va estendre la notícia, els seus parents i amics vam decidir encomanar la recuperació de Glòria a don Álvaro. Dos dies després del seu ingrés a l'hospital, quan vaig passar a

veure-la, vaig resar amb la seva mare i amb altres dues cunyades l'oració de l'estampa. Aleshores Glòria havia rebut 51 unitats de sang i els seus ronyons estaven deixant de funcionar. Pocs minuts abans li havien administrat la unció dels malalts: semblava que ja no hi havia res a fer.

A les vuit del matí de l'endemà, el seu marit em va trucar per dir-me, eufòric, que aquella nit les constants vitals de Glòria havien tornat a la normalitat. A l'hospital hom parlava d'un miracle, perquè davant d'un quadre com aquell, les possibilitats de supervivència eren inferiors a l'1%. La rehabilitació ha estat llarga però satisfactòria. Em sembla clar el poder del sagrament de la unció dels malalts i la intercessió de don Álvaro.

P. M. H. (Estats Units)

Volia veure la casa el mateix dia

La meva filla i el seu espòs havien de vendre la seva casa, perquè malauradament havien conret molts deutes que calia satisfer.

Durant dos anys van posar anuncis i van acudir a empreses de béns immobiliaris, però no apareixia ningú disposat a comprar la casa.

Un matí va venir la meva filla i em va dir: “Diu Victorita que hem d'acudir a la intercessió de don Álvaro del Portillo”. Immediatament vaig agafar una estampa per a la devoció privada de don Álvaro i vaig començar a resar per la seva intercessió. Havia resat tres vegades l'estampa quan va trucar un senyor. Volia veure la casa aquell mateix dia. Va venir, la va veure i va dir que era just el que buscava, i d'un sol cop la va comprar. No hi ha dubte que va ser la intercessió de don Álvaro.

I. A. (Guatemala)

Els havia rebut don Álvaro

Els meus pares no s'entien des de feia anys. Com en una ocasió havien estat rebuts per don Álvaro, li vaig demanar a la meua mare que li resés per tal que canviés la situació. També jo vaig resar. Passat algun temps, la meua mare em va trucar per dir-me que s'havia produït un miracle: el meu pare havia començat a mostrar-se molt afectuós amb ella. També els meus germans i germanes estan astorats pel canvi que hi ha hagut en els nostres pares. Estic molt agraït a mons. Álvaro del Portillo pel seu eficaç ajut.

A. P. (França)

La conversió del meu germà i la seva esposa

Fa alguns anys que vinc resant per intercessió de mons. Álvaro del Portillo, demanant la conversió del meu germà i la seva esposa, amb el desig que acudissin al Sagrament de la Confessió. Després de dos anys de no veure'ns, perquè ells viuen en una altra ciutat, van venir a Caracas amb motiu d'una operació de cataractes del meu germà.

El dia 18 de febrer vaig convidar la meua cunyada perquè assistís amb mi a un recés mensual que se celebrava l'endemà, sant de don Álvaro, en un Centre de l'Opus Dei.

Vaig encomanar-la tot resant l'estampa per a la devoció privada i, davant la meua sorpresa, va acceptar, i a més es va confessar després de 30 anys sense fer-ho.

Passats 10 dies operarien el meu germà. Operació de molt risc perquè li operaven l'únic ull en què tenia visió. També vaig resar molt per la intercessió de don Álvaro perquè es confessés abans de l'operació i perquè tot sortís bé. El dia 28 de febrer li van donar l'alta. Veu perfectament bé i a més és molt a prop de Déu i molt feliç per haver-se trobat amb Ell, després de 30 anys.

Ara ambdós desitgen fer un curs de recés.

Dono gràcies a Déu per aquests favors, i agraeixo a don Álvaro la seva intercessió.

L. R. (Veneçuela)

El programa va poder seguir

Una amiga treballa en diferents programes de televisió. Un dia, el seu director li va comunicar que un dels programes es deixaria d'emetre: fins i tot li va senyalar una data per al darrer episodi. La meua amiga i jo vam resar a don Álvaro perquè aquell programa, que transmetia valors i feia molt de bé al públic, no desaparegués. El director va assuaujar al cap de poc temps la seva posició i el programa va poder continuar emetent-se.

B. K. (Filipines)

Va tornar a la seva vida normal

Avui m'he decidit a escriure sobre un miracle rebut per gràcia del Servent de Déu monsenyor Álvaro del Portillo. Fa aproximadament quatre mesos, la meua mare va començar a tenir tremolors a les mans i als llavis. Vam anar a un doctor i li van diagnosticar el mal de Parkinson. Li van receptar unes pastilles, però les seves tremolors no minvaven. En passar un mes del començament de les tremolors, va engripar. Les tremolors van créixer tant que no podia ni dur-se el menjar a la boca. (...) En veure's així va entrar en un pou depressiu que li incrementà les tremolors. En aquell moment vaig pensar que don Álvaro del Portillo podria fer un miracle i vaig començar a resar-li una novena.

Tres dies després d'acabada la novena, les tremolors van desaparèixer i la meua mare va tornar a la seva vida normal. Avui estén les seves mans i no li tremolen el més mínim. Ara que he aconseguit aquest miracle de don Álvaro, li encomano tots els meus problemes, que són uns quants, esperant el seu ajut.

E.S. (Uruguai)

CROTONA

Ajudem els nois a convertir la seva vida en una cosa gran



El Bronx és un barri de Nova York conegut, sobretot, per les seves lacres socials. Però, gràcies a Déu, la realitat és més rica: només cal obrir els ulls per adonar-se'n.

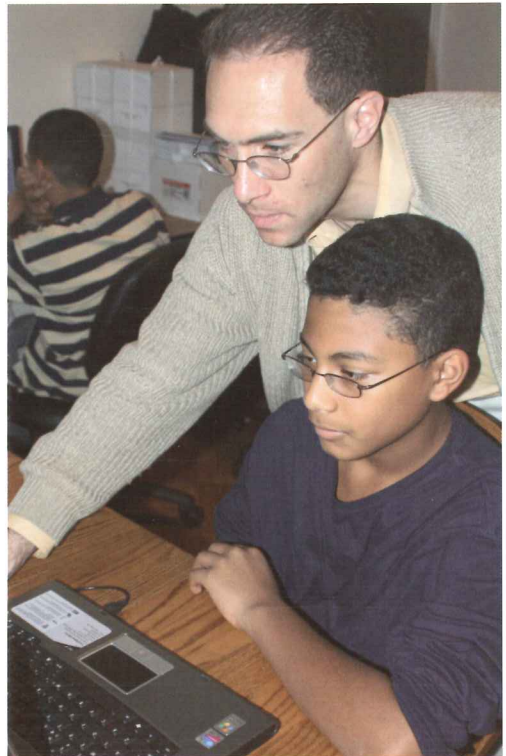
Crotona Center, que va néixer per iniciativa d'algunes persones de l'Opus Dei i amics seus, té la seva seu en un local situat al número 843 de Crotona Park North. Fa uns anys, un generós donatiu d'una empresa comercial va permetre restaurar el local, que fins aleshores presentava un aspecte força deteriorat.

Participen a les activitats de Crotona nois d'edats compreses entre els 10 i els 18 anys, que

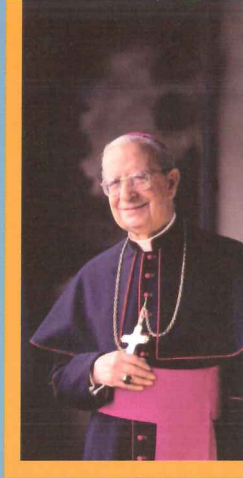
hi acudeixen amb consciència que allí els ajudem a prendre's seriosament la seva formació acadèmica i humana. "No hi som només per assessorar acadèmicament els nois, ni tampoc per organitzar uns fantàstics moments d'entreteniment. La nostra missió és ajudar-los a millorar en la seva personalitat, a ser exigents amb ells mateixos, a convertir les seves vides en una cosa gran, oferint-los una sòlida formació cristiana", comenta Eddie Llull, coordinador d'activitats de Crotona.

"Durant una època", reconeix Kevin, alumne de Crotona, "el que jo buscava en els meus

companys d'escola era la seva atenció, no la seva amistat. En realitat ni tan sols sabia què era l'amistat. Sabia que si a classe feia alguna bestiesa els altres se'n riurien, i per sentir-me acceptat feia bestieses. A Crotona vaig aprendre, sobretot per experiència, que l'amistat és una relació fundada en la veritat, l'amor i el respecte de la llibertat personal. En què es tradueix això? Bé, ara per exemple provo d'entendre els meus amics com són i no com jo vull que siguin. És curiós, però quant més els entenc, més aprecio el que de bo hi ha en ells". Els nois arriben a Crotona a partir de les quatre de la tarda, i el primer que fan és posar-se a estudiar: realitzen les seves tasques escolars i solventen amb els tutors els dubtes que puguin tenir. Després hi ha una estona de tertúlia en comú, a la sala d'estar: una magnífica ocasió per aprendre a escoltar i per compartir idees i projectes amb els altres. Les activitats ordinàries dels dies escolars es complementen amb unes altres d'especials que tenen lloc els dissabtes, i amb les d'estiu. "Alguns ens miren amb escepticisme", diu David Holzwèiss. "Pensen que la formació que els donem és massa exigent per als nois. 'Com pots pretendre que un nen vulgui formar-se?', diuen. I d'entrada suposen que no diem la veritat. Però també el Senyor podria haver dit: 'Aquests homes no entenen res, així que em limitaré a comunicar-los només algunes coses parcials'. I en canvi no ha fet això. Ha revelat tota la veritat". ▲



Crotona Center
843 Crotona Park North. Bronx, New York 10460 (USA)
(718) 861-1426 - crotona@sbfef.org
www.sbfef.org



ORACIÓ

per a la devoció privada

*Déu Pare misericordiós, que
concedíreu al vostre servent Álvaro, Bisbe,
la gràcia de ser un Pastor exemplar en el servei
a l'Església i fill i successor fidelíssim de sant
Josepmaria, Fundador de l'Opus Dei: feu que
jo sàpiga també respondre amb fidelitat
a les exigències de la vocació cristiana,
transformant tots els moments i les
circumstàncies de la meua vida en ocasió
d'estimar-vos, i de servir el Regne de Crist; digneu-vos
glorificar el vostre servent Álvaro i concediu-me
per la seva intercessió el favor que us demano...
(demani's). Amén.*

Parenostre, Avemaria, Glòria.

De conformitat amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no s'intenta prevenir el judici de l'Autoritat eclesiàstica i que la present pregària no té cap finalitat de culte públic.

Aquest Butlletí es distribueix gratuïtament.
Qui desitgi rebre'l pot demanar-lo a:

Prelatura de l'Opus Dei. Oficina per a les Causes dels Sants, carrer Diego de León, 14. 28006. Madrid.

Els qui desitgin ajudar a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar els seus donatius a:

Prelatura de l'Opus Dei. Oficina per a les Causes dels Sants, per tramesa postal o per transferència al c/c. número 0182-4017-57-0018820005, del BBVA, Agència Urbana del carrer Diego de León, 16. 28006. Madrid.

De conformitat amb la legislació sobre protecció de les dades personals, es garanteix la possibilitat de demanar la cancel·lació del propi nom a l'adreça del Butlletí, enviant un e-mail a ocs@opusdei.es, o bé per correu a:

Prelatura de l'Opus Dei. Oficina per a les Causes dels Sants, carrer Diego de León, 14. 28006. Madrid.

En cas de no trobar el destinatari, tornar al remitent.

Director responsable: José Carlos Martín de la Hoz

Imprimatur:
+Mons. Javier Echevarría,
Prelat de l'Opus Dei

Idea gràfica: MCM S. r. l. – Firenze
Maquetació: Daniele Rettori
Dep. Leg.: B.6.592-1988
Impremta: Litoplex Indústria Gràfica SA
Manresa